

PUNT I COMA ORGÀNIC

Ayuso, la descosida

La presidenta madrilenya —no el Florentino, l'altra— ha trencat amarres o aigües o alguna cosa que fins ara l'havia mantingut dins l'espectre de personatges esperpèntics per a passar, directament, a protagonista sonada, delirant i socialment perillosa d'una mala novel·la de terror.

Sembla que, a l'Ayuso, no li agrada fer *camping* i, des que ha vist la "puerta" del Sol plena de tendes, no surt del moble bar. Els íntims confirmen que està en una voràgine etílic-sexual-polititzada. De fet, és la seva millor versió. Sense estimulants, l'Ayuso no es ningú. Al principi, en tenia prou amb fer-se del PP. Quan va necessitar una dosi superior, la varen fer presidenta de Madrid, però no ha estat suficient i ara desbarra per lliure.

Històriques les frases i els conceptes que ha vomitat els darrers dies. En resum i per a no provocar sobredosi als lectors, la presi ha vingut ha dir que els manifestants de Sol, són o bé *pijos* o bé

comunistes subvencionats. En tot cas, gent que no necessita habitatge, ni treball ni una mare que els hagi parit. Són autònoms del sistema mafiós de l'esquerra de Sánchez. Diu, també, l'ínclita drogada d'amor que, a la Plaça del Sol, només es poden manifestar els espanyols com ella, de dretes, de bé, de borratxera ideològica. I, acompanyada per un individu que fa d'alcalde de la ciutat, ha donat l'alerta nacional per a defensar-se dels manifestants, perquè resulta que van armats, tenen molta mala llet i que són de l'Atlètic.

El que no fa, en cap cas, la gran presidenta és buscar les raons que poden tenir els que acampen en una plaça pública, la situació real del mercat de treball, els sous que cobra el treballador i comparar-ho amb els lloguers que paga; el que no fa —probablement perquè el nivell d'al·lucinògens ha format una barrera infranquejable amb les cèl·lules cerebrals vives— és considerar el dret dels que no pensen com ella a reunir-se al voltant d'un sindicat que fa anys que lluita per a donar a conèixer la seva veritat i manifestar el seu malestar. És el gran mèrit de la dreta, la incapacitat absoluta de pensar ni a dos centímetres més enllà dels seus interessos. Tot comença i acaba amb ells. El problema és que duren molt (en actiu, naturalment).

